

Kalendri jut 1839ma ajastal.

Kuis koolmeister Jaan pühhapäiva öddangu rahwale etteluggi ennitsist asjust, mes meie Liivlandi maal omnia sündinu.

Koolmeister Jaan, se wanna ussutanu laste sõbber, olli latsi koli-maja mannu kookute, nu, kui kirrik vähalat. Tallorahwas, nore nink wanna, olliwa sis pühhapäival öddango vasta koli-tarren koon palvust piddaman. Laulti veel wimate versikenne sõame kinnitamises. And sis koolmeister latsile, ni kui neide joud kand, Wannast wai Bastfest Testas mentist tükki katte luggeda, mannits neid armastate, nink pallel neid wannambid, et nemma ka kottun suuveajal omme latsi holetusse sisse esjättas, et muido jo kik talve koli-tö asjanda saas ollema.

Näggi nüüd Jaan ütte mihhe, ke ka enne temmale kolilats olli olnu, waiklikult sāäl sain-weren saiswat, terret tedda nink üttel: „Sis om Jummal sinno, armas poig Hans, ka jo kiudo korrast taggasid arvivitanu? Nättal „otsa ollite sāäl saisman; kūl wois sedda wiljalt olla.“

„Tenno Issandale!“ koste Hans, „kes „wannambide sõnna kusep, se saap iks figen

, paigan läbbi! Ent se olli surembas waiwas, „et kats pühhapäiva kerkute es sa, nink rühksi sis ka täamba õkwa sija, sedda kallist tunnikest „siin piddama. Pühhapäiva rõiwas ei olle kül „sāljan, kui teekäujal funnake, ent palwusse „sõnna omma sõamest läbbi kaünu. — Ma temma sis Jummalat se kige eest, mes temma „mulle se näddaliga ka sāäl wōran paigan näätta and.“

„Mes sinna sis ni ollet nännu?“ küssse koolmeister nink kāsk Hansul ette pole tulla, et mu ka kulesse. — Sis pāssi mihhel Hansul jut wallale nink naksi temma nida kõnnelema:

„Mo silma omma meie armsid ülembid wallitsejid, meie auvolikko Keisri herrat ja prōnwat nink neide latsi nännu, kea sel näddalil Saksa-male omma reisnu. Oh, kuis minno waise süda palli minno sissen, kui minna neid armsid „suri wannambid näätta sai!“

„Sait sinna sis kūl, armas Hans, näätta, „mes wahhest meiesuggutse keake veel es näe;“ „— üttel koolmeister, — Issand olgo kūl essi „neile surile rigi ülembile teesaatjas, nink õn-mistago neide minnekit ja tullekkit!“

Wāike Peter, Hanso noremb welli, hā ussin lats opma ja tāhhele pandma, sais jo lāwwe een, koddo minnekil, ramat käen, — se pand õkwa koolmeistri mannu taggasid nink küssse: „Kūl se Saksa-ma peas ûts wāga fallis, „armas ma ollema? Kuli iks, kuis ne sure „saksa, nink tona veel meie noorherra, sinna „male reisiwa. Ent to wois kūl hā kawwen „olla?“